

МАГЪСТЕРИУМ

КНИГА ПЪРВА

ЖЕЛЕЗНИЯТ
ИЗПИТ

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Iron Trial*

Copyright © 2014 by Holly Black and Cassandra Claire LLC

Illustrations © 2014 by Scott Fischer

Превод Александър Драганов

Редактор Сабина Василева

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1296-1

ПРОЛОГ

ВДАЛЕЧИНАТА ЧОВЕКЪТ, КОЙТО СЕ КА-тереше по бялото лице на глетчера, приличаше на мравка, качила се върху чиния. Под него се намираше бегняшкият квартал на Ла Ринконада, от това разстояние напомнящ на шарен пъзел. Колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-силно духаше вятърът, като навяваше сняг в лицето му и караше влажните кичури на тъмната му коса да замръзват. Въпреки прегпазните си очила с цвят на кехлибар той направи гримаса заради ярката светлина на залеза.

Независимо от това човекът не се страхуваше, че ще падне, макар да не използваше прегпазни въжета – само железни стегу и една-единствена легена брадва. Той се казваше Алистър Хънт и бе маг. Катерейки се, оформяше замръзналата повърхност на глетчера под дланите си. Докато си проправяше път нагоре, по леда се появяваха стъпала, на които да опре ръцете и краката си.

Когато стигна пещерата, на половината път до върха на глетчера бе почти замръзнал и напълно изтощен, защото му се бе наложило да налага волята си върху най-опърничавия от елементите. Бе изнурително да използва магията толкова дълго, но така и не посмя да забави ход.

Пещерата стоеше като зейнала пасть от едната страна на планината. Бе невъзможно да види какво има над или под нея. Изгърпа се от ръба и си пое дълбоко въздух, като се прокле за това, че не бе дошъл по-рано и бе позволил да бъде

измамен. Хората в Ла Ринконада бяха видели експлозията и си шепнеха какво означава огънят в леда.

Огън в леда. Трябваше да бъде сигнал за помощ... или може би нападение.

В пещерата имаше магове, но те бяха прекалено стари или прекалено млади, болни и ранени, майки на деца, които не можеха да бъдат оставени. Такива бяха и съпругата и синът на Алистър. Бяха скрити тук, в едно от най-отдалечените места на земята.

Майстор Руфъс бе настоял така. Бе казал, че алтернативата е да останат уязвими, заложници на съдбата. Алистър се бе съгласил. Когато Врагът на Смъртта не се показва на полето, за да се изправи срещу шампиона на маговете – момичето Макар, на което възлагаха всичките си надежди, – Алистър осъзна грешката си. Бе дошъл в Ла Ринконада колкото се може по-бързо, като прелетя по-голямата част от пътя, яхнал един въздушен елементал. После бе продължил пеш, тъй като контролът на Врага върху елементалите бе непрегвдигим и могъщ. Колкото по-нависоко се качваше, толкова по-голяма ставаше уплахата му.

„Нека са добре“, пожела си той, докато влизаше в пещерата. „Моля те, нека са добре“.

Трябваше да го посрещне звукът на детска глъчка, изнервеният шепот от разговорци, тананикането на потисната магия. Вместо това чу само воя на вятъра, който брулеше самотния връх на планината. Пещерата бе от бял лед, омърсен от червената кръв, засъхнала и потъмняла на петна.

Алистър свали очилата си и ги хвърли на земята, като влезе по-навътре в пещерата и призова последните останали му сили, за да се успокои.

Стените на пещерата излъчваха злобещо фосфоресциращо сияние. Далеч от входа, това бе едничката светлина, която му помагаше да вижда. Това вероятно обясняваше защо се спъна в първото тяло и падна на колене. Алистър отскочи назад с вик, след това потрепера, когато кръсъкът му отекна обратно към него. Падналото момиче бе обгорено до неузнаваемост, но носеше кожена превръзка с тежко парче мед, което подсказваше, че е карало втора година в Магистериума.

Не можеше да е на повече от тринайсет.

Вече трябва да си свикнал със смъртта, каза си той. Воюваха с Врага вече повече от десетилетие, което понякога му се струваше като век. В началото бе изглеждало невъзможно – един млад човек, пък бил той и Макар, който иска да завладее самата смърт. Но колкото по-голяма ставаше силата му, толкова повече растеше армията обсебени от Хаоса. Заплахата бе станала смъртоносна и бе завършила с безжалостно клане, в което загинаха най-невинните и най-беззащитните.

Алистър се изправи на крака и навлезе по-навътре в пещерата, като отчаяно търсеше едно лице. Прокара си път през телата на загиналите Майстори от Магистериума и Колегуума, деца на приятели и колеги, магове, ранени в предишни битки. Сред тях бяха и пречупените тела на обсебените. Странните им очи, вечно завъртени в неестествени вихри, бяха потъмнели завинаги. Маговете бяха неподготвени, но явно бяха успели да окажат сериозна съпротива, за да погубят толкова много от служителите на Врага.

Алистър усети хлад в стомаха си. Пръстите на ръцете и краката му замръзнаха. Алистър се олюля...

И тогава я видя. Сара.

Намери я легнала по гръб, облежната на парче мътен лед. Очите ѝ бяха отворени, загледани в нищото. Ирисите изглеждаха неясни, а миглите ѝ бяха замръзнали. Той се приведе и докосна с пръсти изстиващата ѝ буза. Пое си рязко дъх, а риданието му отекна във въздуха.

Къде бе синът им?

Къде бе Калъм?

В ясната си ръка Сара стискаше кинжал. Бе майстор в извайването на руда, извлечена от недрата на земята. Бе изковала кинжала сама през последната година от обучението си в Магистериума. Кинжалът си имаше име – Семирамида. Алистър знаеше, че Сара е влюбена в оръжието си. „Ако трябва да умра, искам да е със собственото ми оръжие в ръка“, бе му казала тя.

Той обаче не искаше тя да умира по никакъв начин – с оръжие или без.

Пръстите му погалиха замръзналата ѝ буза.

Внезапно чу плач, който го накара да се извърне. Човешки глас, долетял в тази пещера на студа, смъртта и тишината.

Дете.

Той се извърна и потърси с поглед източника на жалостивото ридание. Изглеждаше, че идва откъм входа на пещерата. Той се върна обратно по пътя, по който бе слязъл, препъвайки се в трупове, някои от които бяха замръзнали като статуи, докато внезапно не видя още едно познато лице, което надничаше от касанницата.

Деклан. Братът на Сара, ранен в последната битка. Изглеждаше удушен при изключително жестока употреба на

въздушна магия. Лицето му бе посиняло, а капиллярите в очните му ябълки се бяха напукали. Едната му ръка бе повдигната и под нея, защитен от ледения пог с вълнена завивка, лежеше малкият син на Алистър. Баща му гледаше изумено, а момченцето отвори уста и отново изплака жалостиво.

Треперещ от облекчение и изпаднал в нещо като транс, Алистър се приведе и повдигна детето. То го погледна с големите си сини очи и отвори уста, за да извика отново. Когато завивката падна, Алистър разбра защо. Лявото краче на детето бе изкривено под невъзможен ъгъл, като счупен клон на дърво.

Алистър опита да призове земна магия, за да изцери момчето, но силата му стигна само колкото да притъпи болката. Сърцето му бясно затупка. Той уби детето в завивката и си проправи път обратно към пещерата, където лежеше Сара. Така хванал бебенцето, че да е пред очите ѝ, той коленичи до тялото ѝ.

- Сара - прошепна той, а сълзите заседнаха в гърлото му, - ще му кажа, че си загинала, докато си го пазила. Ще го отгледам така, че да помни колко смела си била.

Очите ѝ сякаш отвърнаха на погледа му. Той притисна детето по-силно и понечи да вземе Семирамида от ръката ѝ. Тогава видя, че по леда до острието има някакви граскарници, които тя явно бе направила в последните си мигове. Знаците обаче бяха твърде ясни, за да са плод на предсмъртен гърч. Когато се приведе по-близо, той осъзна, че това са гуми - гуми, които тя бе издълбала със сетни сили в леда на пещерата.

Когато ги прочете, усети хлад в стомаха си.

УБИЙ ДЕТЕТО

ГЛАВА ПЪРВА

КАЛЪМ ХЪНТ БЕ ЛЕГЕНДА В МАЛКИЯ град в Северна Каролина, където живееше. Но не в добрия смисъл на думата. Той бе добре известен с това, че подлудяваше учителите си с жлъчни забележки, гразнеше директорите и дамите на благотворителните обеда. Психолозите, които винаги искаха да са му от помощ – поне в началото, все пак майката на горкото момче бе починала, – накрая се молеха той никога повече да не стъпи в кабинетите им. Нямаше нищо по-унизително от това да те надприказва сърдито дванайсетгодишно хлапе.

Кал бе винаги намръщен, имаше рошава черна коса и подозрителни сиви очи, добре известни на всичките му съседи. Обичаше скейтборга, макар да му бе отнело известно време, докато го овладее. Няколко автомобила все още носеха следите от по-ранните му опити. Често бе забе-

лязван да кисне го прозорците на магазините за комикси и видеоигри. Дори кметът го познаваше. Бе му трудно да го забрави след онзи път, когато бе профучал покрай него по време на парада за Първи май и бе измъкнал един пустинен плъх, с който трябваше да нахранят боа. Бе му станало мъчно за сляпото, сбръчкано животинче, което бе съвсем беззащитно. А и за да бъде честен, бе освободил и белите мишки, които бяха следващото ястие в менюто на змията.

Разбира се, не бе очаквал, че мишките ще хукнат между краката на маршируващите на парада, но пък те не бяха особено умни животни. Не бе очаквал също и че хората ще избягат от мишките, но и те не бяха много умни. По-късно бащата на Кал му бе обяснил какво е станало. Парадът не бе пропаднал заради Кал, макар всички, и особено кметът, да мислеха така.

На всичко отгоре, татко му го принуди да върне плъха. Той не одобряваше кражбите.

Според него единственото по-лошо нещо от тях бяха магиите.

Калъм се размърда неспокойно на неудобния стол в кабинета на директора. Чудеше се дали ще ходи на училище утре и дали ще липсва на някого, ако не отиде. Отново и отново си мислеше как да се провали на теста за маг – колкото се може по-убедително. Баща му бе описал подробно как да стане това.

„Нека умът ти бъде напълно празен. Или се съсредоточи върху нещо различно от това, което искат чудовища-

та. Или пък върху контролното на някой друг вместо върху своето.“

Калъм се почеса по крака, който го болеше тази сутрин. Понякога си го наболваше. Колкото по-висок ставаше, толкова повече го болеше. Поне нямаше да има проблеми да се провали на физическата част от изпита за маг, каквато и да бе тя.

Можеше да чуе другите деца във физкултурния салон долу по коридора. Гуменките им скърцаха по лъскавия под, погвикваха си обиги. Искаше му се някога и той да може да поиграе. Не бе така бърз като другите деца и не можеше да пази равновесие, но пък енергията му бе неизчерпаема. Бе освободен от физическо възпитание заради крака си. Дори в началното училище всеки път, когато опиташе да се затича или да скочи, идваше някакъв учител и му обясняваше, че трябва да забави ход, преди да се е наранил. Ако продължеше с опитите го прибираха вътре.

Като че щеше да е голяма трагедия, ако се насинеше. Като че кракът му щеше да се изкриви още повече.

Кал въздъхна и погледна през стъклениите врати на училището, където баща му скоро щеше да се появи. Той имаше кола, която не можеше да се пропусне – „Ролс Ройс Фантом“ от 1937 година, боядисана в ярко сребристо. Никой в града нямаше подобна кола.

Бащата на Кал имаше магазин за антики на главната улица. Казваше се „Тогава и сега“. Голямата му страст бе да намира стари и потрошени неща и да ги прави да изглеждат като нови. За да може да кара колата си, трябваше да я човърка всеки уикенд. Не стига това, но и непрекъснато караше Кал да я мие и да я маже с някакво автомобилно

мазило за таратайки, което да я предпазва от ръжда.

Колата обаче си работеше перфектно... за разлика от Кал. Той погледна надолу към гуменките си. Обут в дънки като сега, не можеше да се разбере добре, че нещо с крака му не е наред. Когато обаче станеше да върви, това си проличаваше от ясно по-ясно. Бе претърпял серия операции още от бебе, бе посетил безброй терапевти. Нищо обаче не бе помогнало. Продължаваше да куцука, все едно е на борда на особено нестабилна лодка в бурно море и се опитва да запази равновесие.

Когато бе по-малък, имаше навика да се преструва на пират или опитен моряк с гървен крак, който потъва на кораба си след дълга битка с оръдия. Правеше се на пират, на нинджа, на каубой, дори на изследовател на чужди планети.

Но никога на магьосник.

Никога.

Чу ръмженето на двигател и понечи да се изправи на крака, но след това отново се стовари на дивана си погразнен. Не бе баща му, а някаква обикновена червена кола „Тойота“. След малко се появи Кайли Майлс, една от ученичките в неговия клас. Тя мина покрай него, придружена от учител.

- Успех с балета! - каза ѝ госпожа Кемал, след което се обърна към стаята си.

- Благодаря! - отвърна Кайли и погледна някак особено Кал, все едно го преценява.

Кайли никога не поглеждаше Кал. Това бе една от особеностите ѝ, заедно с бляскавата руса коса и раницата с нарисуван еднорог. Когато бяха в едно и също помещение,

погледът ѝ минаваше покрай него, все едно е невидим.

Още по-странно бе, когато понечи да му махне, след което се отправи към тойотата. Успя да види родителите ѝ на предните седалки. Изглеждаха нервни.

Не можеше да отива на същото място, нали? Не и на Железния Изпит. Но ако...

Той стана от стола. Ако вървеше натам, бе редно някой да я предупреди.

„Много деца се мислят за специални“, казваше бащата на Кал, без да прикрива отвращението в гласа си. „Техните родители мислят същото. Особено в семейства с магически дарби от поколения наред. В някои родове, в които магията е умряла, те се надяват на дете вълшебник, което да върне силите им. Но най-зле е положението за децата без вълшебници в семейството. Те си мислят, че ще е като на филм. Пък то не е.“

В този миг бащата на Кал спря на бордюра пред училището с жалко проскърцване на спирачките. Така Кайли изчезна от погледа на Кал. Кал закуцуква към вратата, но докато стигне до ролса, тойотата на семейство Майлс вече изчезваше иззад забоя.

Значи нямаше да може да я предупреди.

- Кал! - баща му бе излязъл от колата и се подпираше на вратата от другата страна. Косата му - рошава и тъмна като на Кал - просребряваше по слепоочията. Бе облякъл спортно яке с кожени лакти въпреки жегата. Кал често си мислеше, че баща му изглежда като Шерлок Холмс от стария сериал на ВВС. Понякога хората се изненадваха, че той не говори с британски акцент.

- Готов ли си?

Кал сви рамене. Как можеше да се подготвиш за нещо, което е способно да провали живота ти, ако оплескаш нещата?

Или в случая – ако не ги оплескаш.

– Предполагам.

– Хубаво – отвори вратата баща му. – Влизай тогава.

По колата нямаше никакви петна – нито вътре, нито навън. Кал бе изненадан да намери старите си патерици на задната седалка. През последните години не му бяха трябвали. Не и след случката, когато падна от батут и усукана глезена и на здравия си крак. Когато баща му се вмъкна в колата и запали двигателя, Кал ги посочи и попита:

– За какво са ми?

– Колкото по-зле изглеждаш, толкова по-голям е шансът да те отхвърлят – отвърна мрачно баща му и го погледна внимателно, докато излизаше от паркинга.

– Това е измама! – възрази Кал.

– Измама е, ако се опитваш да спечелиш. Ти трябва да загубиш.

Кал завъртя очи. Баща му можеше да вярва в каквото си иска.

Кал знаеше само, че няма да използва тези патерици, освен ако не е крайно наложително. Не му се спореше за това, не и днес. Баща му вече бе прегорил филията си на закуска и го бе нахокал, когато Кал се бе оплакал, защото трябва да ходи на училище само два часа преди да го вземат обратно оттам.

Сега баща му се приведе към волана, стисна зъби и склочи пръсти около скоростния лост, като сменяше скоростите с ненужна злоба.

Кал се опита да се съсредоточи върху дърветата навън. Листата им тъкмо започваха да пожълтяват. Помъчи се да си спомни всичко, което знаеше за Магистеруума. Първия път, когато баща му спомена Майсторите и начина, по който избираха чираците си, Кал бе сложен да седне в едно от големите кожени кресла в кабинета. Лакътят на Кал бе счупен, устната му бе сцепенена след един здрав училищен бой и на него никак не му бе до лекции. Освен това баща му бе имал толкова сериозен вид, че Кал се бе уплашил. И бе говорил така, все едно се кани да му съобщи, че страда от ужасно заболяване.

Оказа се, че заболяването е потенциалът на Кал за магия. Кал се бе свил в стола, докато баща му говореше. Бе свикнал да му се подиграват. Другите деца смятаха, че куцията крак го прави лесна мишена. Обикновено успяваше да ги убеди в обратното. Но този път група бабаити от горните класове го бяха приклецили в един ъгъл до игрището, когато си тръгваше от училище.

Бяха започнали да го бутат и обиждат както винаги. Калъм бе научил, че повечето хора отстъпват, когато видят, че той е готов за бой, затова опита да удари най-високото момче. Това се бе оказало първата му грешка. Скоро го бяха съборили. Един бе седнал на коленете му, друг удряше лицето му и се опитваше да го накара да се извини и да признае, че е сакат палячо.

- Съжалявам за това, че съм невероятен, нещастници - бе казал Кал, преди да припадне.

Явно бе останал в несвяст не повече от минута, тъй като щом отвори очи, видя, че момчетата са си плюли на петите. Кал не можеше да разбере, че припадъкът му е

имал такъв поразяващ ефект.

- А така! - бе извикал той, докато се опитваше да сегне. - Бягайте и не се връщайте!

Но след това се бе огледал и видя, че цялото игрище е напукано. Дълга фисура минаваше от люлката, та чак до стената на училището, разделяйки малката сграда на две половини. Той лежеше точно на пътя на нещо, което изглеждаше като малко земетресение. Бе решил, че това е най-страхотното нещо, което му се е случвало.

Баща му обаче не бе съгласен.

- Магията се среща в някои семейства - заяви той. - Не всички в тях я имат, но изглежда, че ти си от кутсузашите. Толкова съжалявам, Кал.

- Значи твърдиш, че аз съм пукнал земята? - Кал не знаеше дали да се чувства щастлив, или ужасен. Май щастие то печелеше. Почувства как възлечетата на устните му опитват да се завъртят нагоре и си наложи да ги принуди да увиснат обратно надолу.

- Това ли правят маговете?

- Маговете използват различните елементи - земя, въздух, огън и вода, а също и бездната, която е източник на най-силната и зла магия, чародейството на Хаоса. Магията може да се използва за много неща, включително да разцепиш земята, както ти направи.

Баща му кимна, но сякаш на себе си.

- В началото, когато се появила магията, тя била много силна. Сурова, необработена енергия. Балансът е това, което неутрализира магическото умение. Младите магове нямат почти никакъв контрол. Ти обаче трябва да се пребориш с това. Никога не използвай магията си отно-

во. Иначе маговете могат да те отведат в тунелите си.

- Там ли е училището им? Под земята? - попита Кал.

- Дълбоко под земята, където никой не може да го намери - каза мрачно баща му. - Долу няма светлина, нито прозорци. Един безкраен лабиринт. Можеш да се изгубиш в пещерите и никога да не те намерят. Да умреш и никой да не разбере.

Кал облиза внезапно пресъхналите си устни.

- Но ти си магьосник, нали?

- Не съм използвал магията, откакто майка ти почина.

Никога повече няма да я използвам.

- А мама е отишла там? В тунелите? Наистина ли?

Кал искаше да научи нещо повече за майка си. Знаеше съвсем малко. Имаше само няколко избелели снимки в стар дневник, на които се виждаше красива жена с коса, черна като на Кал, и с очи, чийто цвят той не можеше да определи. Знаеше, че не бива да разпитва баща си за нея. Той никога не говореше за майката на Кал, освен ако не бе абсолютно наложително.

- Да - отвърна баща му, - тя загина заради магията. Когато маговете тръгват на война, което се случва твърде често, не ги е грижа за хората, които загиват в нея. Затова не бива да привличаш вниманието им.

Тази нощ Кал се събуди с писъци. Вярваше, че е пленен под земята, че го погребват жив. Колкото и да се мяташе, не можеше да диша. След това сънуваше, че бяга от чудовище, направено от пушек, чиито очи сияеха с хиляда различни зли цвята... ала не можеше да избяга заради крака си. В съня му чудовището започна да го гърпа назад, докато той не падна и не усети горещия му гръх във врата си...

Другите деца в класа на Кал се страхуваха от тъмното, от нещо, което може би се криеше под леглото, от убийци с огромни брадви. Кал се боеше от магьосници, дори повече – че може и той да е такъв. Сега му предстоеше да ги срещне. Същите магьосници, заради които майка му бе умряла и баща му почти никога не се смееше. Заради които нямаше приятели и си стоеше в работилницата, в каквато бе превърнал гаража си, за да ремонтира стари мебели, коли и бижута. Кал не смяташе, че трябва да си гений, за да се досетиш защо баща му е obsesен от идеята да поправя счупени предмети.

Минаха покрай един знак, който ги приветстваше с добре дошли във Вирджиния.

Всичко изглеждаше еднакво. Не знаеше какво да очаква, но почти не бе излизал от Северна Каролина. Пътуванията им извън Ешвил бяха крайно редки, най-вече по повод ретро ралита и панаири на антики, които Кал обикаляше заради потъмнялото сребро, колекциите от бейзболни картички в пластмасови ръкави и старите табели за таксата, докато баща му се пазареше за нещо скучно.

На Кал му хрумна, че ако не се провали на този тест, няма да му се налага да ходи на такива събития. Стомахът му се сви и усети как го полазват студени тръпки. Наложил си да мисли за плана, съставен от баща му.

„Нека умът ти бъде празен. Или се съсредоточи върху точно обратното на това, което тези чудовища искат. Или върху изпита на някой груз, а не твоя“.

Въздъхна. Просто се бе заразил от нервността на баща си. Всичко щеше да е наред. Не бе трудно да се проваляш на изпити.

Колата зави по магистралата и пое по тесен път. Единственият знак на него бе символът на самолет и гумите „Летището е затворено заради профилактика“, изписани под него.

- Къде отиваме? - попита Кал. - Ще летим ли някъде?

- Надявам се, че не - отвърна баща му. Улицата премина рязко от асфалт към прахоляк. Докато следващите няколкостотин метра се друсаша, Кал се хвана за вратата, за да не си удари главата в покрива. Ролът не е кола, правена за черен път.

Внезапно пътят се разшири и гърбетата свършиха. Ролът се озова напред голямо открито пространство. В центъра се намираше огромен хангар, направен от велпапе. Наоколо имаше паркирани стотина коли - износени пикапи и сегани, почти толкова луксозни колкото Фантома, но пък много по-нови. Кал видя родители и деца на неговата възраст, които бързаха към хангара.

- Май сме закъснели - рече Кал.

- Много хубаво - каза с мрачно заговорство баща му. Той спря колата си и излезе от нея, като даде знак на Кал да го последва. Кал бе доволен, че баща му е забравил патериците. Денят бе горещ, а слънцето немилостиво напичаше гърба му, скрит под сива риза. Избърса потните си глани в гънките, когато минаха през паркинга и влязоха в голямото открито пространство, което бе входът на хангара.

Всичко вътре бе с главата надолу. Деца тичаха насам-натам, а гласовете им отекваха в огромното пространство. Покрай една голяма метална стена имаше скамейки. Те можеха да поберат много повече хора от присъстващи-

те в момента, но изглеждаха мънички на фона на огромната стая. Яркосиня лента маркираше с кръстчета и кръгове бетонния под.

А от другата страна, пред огромните врати на хангара, през които някога бяха пускали самолетите на пистата, стояха маговете.